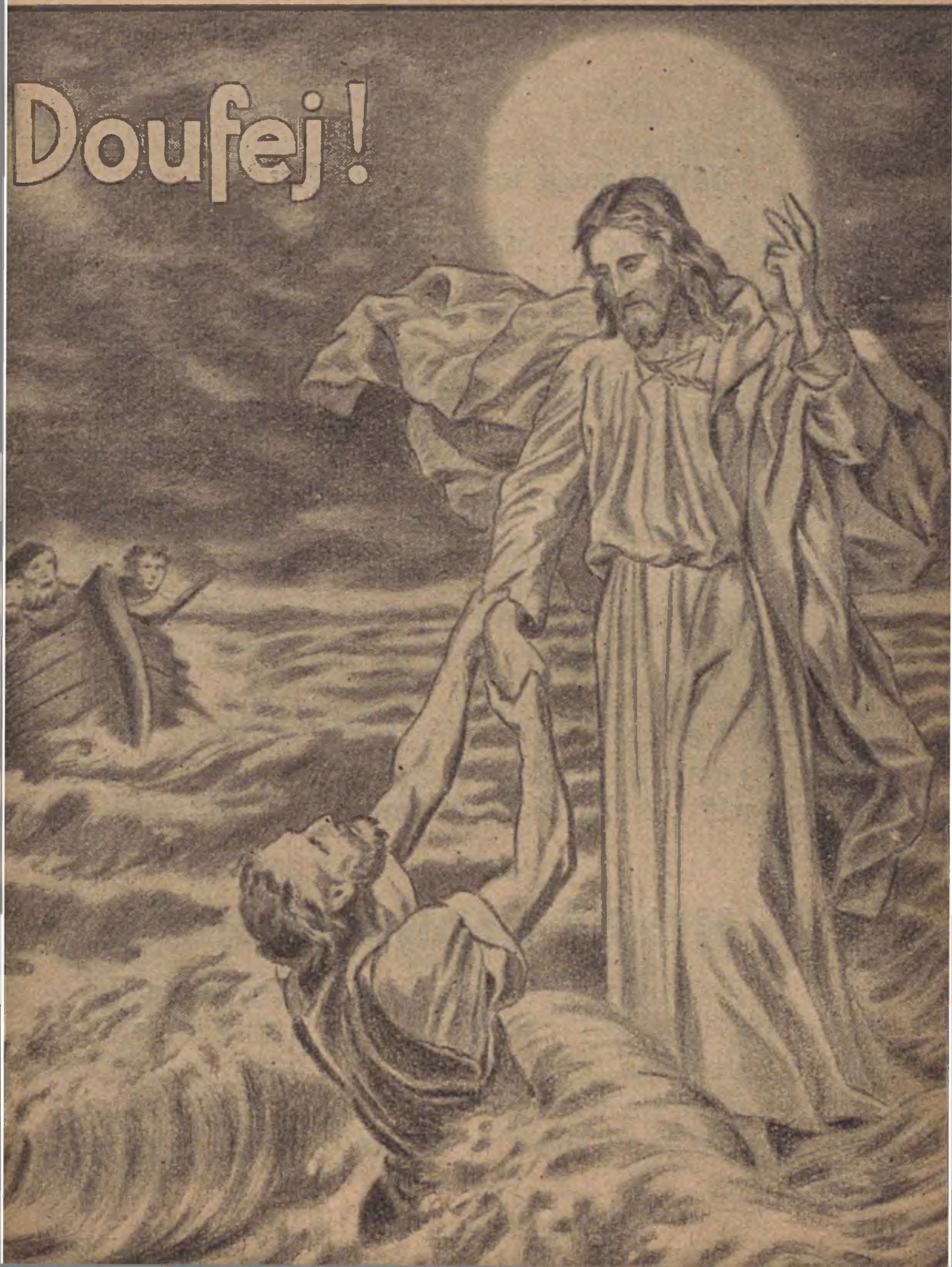

Doufej!

Jákou mají katolíci důvěru?

Často čteme v časopisech a spisech různých sekt, že katolíci mají důvěru ve své dobré skutky, a ne v zásluhy svého Spasitele Ježíše Krista. — Je to pravda? — Místo odpovědi uvádíme událost ze života sv. Alfonsa. Světec byl velice a často trápen pokušením k malomyslnosti a zoufalství. Když jeden spolu- bratr ho chtěl povzbuditi a připomínal mu, že přec v životě vykonal mnoho dobrých skutků, světec ho přerušil slovy: „Co dobré skutky? Co dobré skutky? Nadějí mojí jest Ježíš Kristus a po něm Panna Maria.“ Často hleděl na kříž a modlil se: „Ježíši Kriste, ty jsi umřel za mne, krev tvoje jest mojí nadějí a celou mojí spásou!“ „Ach, Matičko má, ty budiž nadějí mou!“

I. Hříchy proti naději.

1. Ve starém katechismu čtu: Proti naději se prohřešuje, kdo má důvěru v sebe, v bohatství a majetek, ve svou moc a své postavení, ve svoji ctnost a své dobré skutky, kdo důvěřuje v lidi.

Příkladem této nepravé důvěry je sv. Petr. Ujišťuje Pána: „Byť všichni se pohoršili, já nikoliv!“ a dodává: „Bych měl umřít s tebou, nezapru tebe!“ (Mar. 14, 29.) — A hle, netrvá dlouho, a on, apoštol a miláček Páně, před služkou přísahá: „Neznám tohoto člověka!“

Světec si zoufal.

Jednou, když sv. Filip Nerejský šel ulicemi římskými, zvolal: „Zoufám si!“ — Kněz, který to slyšel, pokáral jej za to, načež světec odpověděl: „Otče, zoufám si, hledím-li na sebe; avšak všecku svou důvěru skládám v Boha!“ — Světec ten každý den ráno říkával k Bohu: „Pane, drž svou ruku nad Filipem! Jinak tě Filip ještě dnes zradí!“

Právem praví sv. Augustin: „Mnohým odnímá Bůh jejich sílu důvěrou v jejich sílu; nikdo není silnější, než kdo pozná, že je slabý.“ (Serm. 13. de verbo Dom.)

Rubáš Saladinův.

Sultan Saladin, mocný vládce Asie, umíral. Zavolal svého praporečníka, dal mu bílý rubáš a řekl: „Hle, vždy jsi nosil přede mnou vítězný prapor. Vezmi tento bílý rubáš, projdi s ním řady mých vojáků a ulice města a volej: „Hled'te, velký Saladin umírá, mocný vládce; avšak ze svých zbraní a ze svých vítězných praporů nic nebere s sebou leč tento rubáš!“

Král plakal.

Perský král X e r x e s vedl nesmírné vojsko z Asie do Řecka, aby zničil řecký národ. Domníval se, že s tak velikým množstvím vojáků je nepřemožitelný. — Na břehu Hellespontu rád by byl viděl celou svou armádu najednou. Občané z Abydu mu vystavěli velikou věž, s níž měl rozhled na celou krajinu. Viděl tisíce lodí a miliony vojáků s pýchou a radostí. Avšak zakrátko začal plakati. Jeho přátelé se ho tázali, proč pláče. On odpověděl: „Napadlo mi, že za sto roků ani jeden z nich nebude již na živu.“ — Nemýlil se. Za několik týdnů utíkaly z celého vojska jen trosky zpět do vlasti.

2. P r o t i n a d ě j i h ř e š í, k d o o p o v á ž l i v ě s p o l é h á n a m i l o s r d e n s t v í B o ž í, k d o n a p ř. o d k l á d á s p o k á n í m a p r a v í: „Bůh je milosrdný, On mě přijme kdykoliv,“ kdo hřeší a myslí si: „Zas se z toho vyzpovídám“ a pod.

Jenom tři slova.

T o m á š M o r u s jednou napomínal lehkovážného člověka, aby se obrátil k Bohu a zanechal hříšného života. Hříšník však odpověděl: „Ještě mám čas. Až bude zle a budu umírat, pak stačí tři slova, abych obdržel odpuštění a blaženost věčnou.“ — Co se však stalo? Když jednou jel na koni po mostě, kuň se spláčil a hodil jezdce do vody. A která byla poslední slova před utonutím? „Ať to vezme čert!“ —

3. Proti naději se prohřešuje, kdo se od-
dává m a l o m y s l n o s t i a z o u f a l s t v í.

Malomyslnost a zoufalství jsou m o d e r-
n í n e m o c i duše. Proto tolik sebevražd. Pro-
to vymírání národů. Proto mizí radost.

Víra nám praví: M a l o m y s l n o s t u-
r á ž í B o h a.

„Milá dcero, máš ještě něco?“

Duše úzkostlivá již několikrát vykonala
životní zpověď a dnes se zas připravuje už
několik hodin. Aby nic nezapomněla, napsala
si všechny hříchy. Pak vstoupila do zpovědnice
a čte. Dlouho, dlouho trvá její zpověď. Konečně
je hotova.

„Milá dcero, máš ještě něco? Úzkostlivě
odpovídá: „Myslím, že ne. Ale ano, ještě jsem
zapomněla to, a to.“

„Milá dcero, máš ještě něco: t o j e t v o-
j e n e d ů v ě r a, k t e r o u u r á ž í š m é
s r d c e.“

Překvapena pohlédla na kněze — zpověd-
nice je prázdná. Místo zpovědníka Ježíš Kris-
tus sám k ní promluvil. (P. Mateo.)

K sestře Benigně Konsolatě řekl Ježíš:
„Je jisto, že sto hříšníků mne uráží více než
jeden. Ale nedůvěra toho jednoho by mé srdce
zranila hlouběji než hříchy všech ostatních.“

II. Moc důvěry.

Přenáší hory.

Kristus praví: „Mějte víru v Boha! Vpravdě pravím vám: Kdo řekne této hoře: „Zdvihni se a vrz se do moře“, a nebude pochybovati ve svém srdci, nýbrž věřiti, že se mu stane, co praví, stane se mu. Proto pravím vám: Začkoli budete prositi v modlitbě, věřte, že to obdržíte, a stane se vám to“. (Mar. 11, 22-24.)

Jako hora.

„Kdo v Pána doufají, jsou jako hora Sion; nehne se, na věky stojí.

Jako jsou hory kolem Jerusalema, tak je Hospodin na věky kolem lidu svého“.
(Ž. 124, 1-2.)

Strom u vody.

Kletý člověk, který spoléhá na člověka, kdo za svou oporu pokládá smrtelníka, ale od Pána odstupuje svým srdcem!

Neboť jest jako jalovec na pustině:

nevídá, by dobrého co přišlo,

bydlo jeho je v suchopárné poušti, v kraji solném, kde nelze bydlet.

Požehnaný člověk, který doufá v Hospodina, jehož oporou jest Hospodin!

Jest jako strom, který zasazen jest u vod, který, kde vláha jest, pouští kořeny své.

*Nestrachuje se, když přijde vedro,
listí jeho zůstává zelené,
ani v letech sucha starosti nemá,
nikdy nepřestane ovoce nésti.*

(Jerem. 17, 1-8.)

Nejkratší cesta do ráje.

K sestře Benigně řekl Spasitel: Chceš-li znáti nejkratší cestu do ráje? — Jest jí důvěra v mé zásluhy a věrné spolupůsobení s milostí.

A jindy jí řekl:

„Celé tajemství svatosti je skryto ve slovech: Nedůvěřuj a důvěřuj! Nedůvěřuj nikdy sama sobě; to však není dosti, nýbrž pozdvihni se s důvěrou k Bohu! Neboť jsem-li dobrotiv ke všem, jsem dobrota sama vůči těm, kdož ve mne důvěřují. Duše, plné důvěry, jsou jakoby zloději mé milosti. — Jak to oblažuje srdce mé, věří-li lidé v moji lásku. Ale oni v ni věří příliš málo, ach, příliš málo. Kdyby věděli, jakého bezpráví se dopouštějí vůči Bohu, pochybují-li o mé božské dobrotě“.

Kristus chválí důvěru.

Když pak vešel do Kafarnaum, přistoupil k němu setník a prosil ho řka: „Pane služebník můj leží doma ochrnulý a hrozně se trápí“. I dí mu

Ježíš: „Já přijdu a uzdravím ho“. Odpověděv pak setník, řekl: „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod střechu mou, ale toliko rci slovo, a uzdraven bude služebník můj. Neboť i já jsem člověk pod mocí postavený, maje pod sebou vojáky; a dím tomuto: „Jdi“, i jde a jinému: „Přijď“, a přijde, a svému služebníkovi: „Učiň toto“, i učini“. Uslyšev to Ježíš, podivil se a řekl těm, kteří šli za ním: „V pravdě pravím vám, nenalezl jsem tak veliké víry ani v lidu israelském. Pravím pak vám, že mnozí přijdou od východu i od západu, a stolovati budou s Abrahamem, s Isákem a s Jakubem v království nebeském; příslušníci království však budou vyvrženi do temnosti vnější; tam bude pláč a skřípění zubů“. I řekl Ježíš setníkovi: „Jdi a jak jsi uvěřil, staň se tobě“. A v tu hodinu služebník byl uzdraven. (Mat. 8, 5—13.)

Kristus zkouší a odměňuje důvěru.

A vyšed odtud Ježíš, odebral se do krajin tyrských a sidonských. A hle, žena kananejská, vyšedši z těch končin, volala k němu, řkouc: „Smiluj se nade mnou, pane, Synu Davidův! Dcera má krutě se trápí od ducha zlého“. On však neodpověděl jí ani slova. I přistoupili učeníci jeho a prosili ho řkouce: „Propuště jí, neboť volá za námi“. On pak odpověděl: „Nejsem poslán leč k zahynulým ovcím domu israelského“. Ale ona přišedši klaněla se mu

a řekla: „Pane, pomoz mi“. On pak odpověděl: „Není dobré bráti chléb dítkám a házeti psíkům“. A ona řekla: „Ovšem Pane, neboť i psíci jedí z drobtů, které padají se stolu pánů jejich“. Tu Ježíš odpověděl jí: „Ženo, veliká jest víra tvá, staň se tobě, jak žádáš“. I uzdravena jest dcera její od té hodiny. (Mat. 15, 21—28.)

„Pomoz nedůvěře mé!“

A přišed ke svým učeníkům, uzřel zástup veliký kolem nich a zákoníky, ani se hádají s nimi. A hned veškeren lid spatřiv Ježíše užasl a polekal se a běžíce k němu vítali ho. I otázal se jich: „Oč se hádáte mezi sebou?“ A jeden ze zástupů odpověděl mu: „Mistře, přivedl jsem k tobě syna svého, který má ducha němého; a ten, kdekoliv jej uchopí, trhá jím, a on sliní a skřípe zuby a schne. I řekl jsem učeníkům tvým aby ho vymítli, ale nemohli“. On pak odpověděl jim: „Pokolení nevěřící, dokavad mám býti s vámi? Dokavad mám vás trpěti? Přiveďte ho ke mně“. I přivedli jej. A jak duch zlý ho spatřil, hned zalomcoval jím; a on padl na zem a válel se a slinil. I otázal se otce jeho: „Jak dávno jest tomu, co se mu to stalo?“ On pak řekl: „Od dětinství. A často vrhl jej i do ohně a do vody, aby ho zahubil. Ale můžeš-li co, pomoz nám a měj s námi slitování“. Ježíš však řekl jemu: „Můžeš-li věřiti, všechno jest možno věřícímu“. A

hned otec pacholika toho zvolav pravil se slzami: „Věřím (Pane), pomoz nedůvěře mé“. A tu Ježíš vida, že lid se sbíhá, přikázal přísně duchu nečistému, řka jemu: „Duchu hluchý a němý, já rozkazuji tobě, vyjdi z něho a již do něho nevcházej“. I vykřikl a zalomcovav jím velice, vyšel z něho. A stal se jako mrtvý, takže mnozí pravili, že zemřel. Ale Ježíš vzav jej za ruku, pozdvihl ho, a on vstal. (Mark. 9, 13—26.)

Proč světec plakal.

Sv. Jan od Kříže složil veškeru péči o věci pozemské na Pána. Byla-li řeč o věcech hospodářských, říkával: „Pán ví, čeho potřebujeme; nám sluší, abychom Jemu sloužili; jeho věci jest, o nás pečovati.“ Jelikož nerad dovoľoval řeholním bratřím prositi o almužnu, klášter často trpěl nedostatkem.

Jednou, když se řeholníci sešli k obědu, v celém klášteře nenašli nic, leč kousek suchého chleba. Jan chléb požehnal, všichni si posedali za stůl a místo oběda mluvil světec o lásce Boží slovy tak dojemnými, že přítomní zapomněli na hlad. Pak se pomodlili jako po obědě a odešli do svých pokojů.

Brzy potom zazvonilo u brány a vrátný přinesl dopis světci, který právě na kolenou se vroucně modlil k Bohu. Po přečtení dopisu Jan bolestně zaplakal.

Bratr se tomu divil, neboť světec říkával, že nad ničím nemáme plakat, než nad hříchy. Na jeho otázku odpověděl světec: „Milý bratře, pláču nad tím, že Bůh nás má za tak slabé, jako bychom nemohli ani jediného dne žítí bez pokrmu z lásky k Němu; neboť už nám posílá pokrmy. Jelikož to jest jeho vůle, přijměte almužnu, kterou nám posílá.“

III. Proč doufáme v Boha?

Katechismus odpovídá: **Doufáme v Boha, protože Bůh může i chce nám dáti všecko, čeho k věčnému spasení potřebujeme.**

Může dáti, protože je všemohoucí; chce dáti, protože je nejvyšš dobrotivý a milosrdný; opravdu dá, protože je pravdomluvný a věrný.

*Není Bůh jako člověk, by klamal,
není jako zrozenec lidský, by se měnil.*

Řekl-li něco, jak by toho neučinil?

Promluvil-li, jak by toho nevykonal?

(4. Mojž. 23, 19, 20.)

*Věrný jest Hospodin v každém slově,
milostivý ve všem, co činí. (Ž. 144, 13.)*

Bůh je všemohoucí.

*Vím, komu jsem uvěřil, a jsem přesvědčen, že
jest mocen zachovati vklad můj až do onoho dne.
(2. Tim. 1, 12.)*

Sv. Růžena Linská byla, jako její matka povahy bázlivé. Jednou jako dítě zůstala v zahradě až pozdě do večera. Bála se jít za tmy domů a matka zas se bála jíti za tmy do zahrady. Prosila otce, aby ji doprovázel. Když Růžena zahlédla rodiče, s radostí jim šla vstříc a vrátila se s nimi domů. Cestou jí však napadlo: „Hle, matka se již nebojí, když otec jde s ní. A já bych se měla báti, když Bůh všemohoucí, který dechem úst svých porazí každého nepřítele, je se mnou?“ — Touto myšlenkou zahнала strach a od té doby v každém nebezpečí si řekla: „Nebojím se zlého, neboť Ty se mnou jsi.“

Modlitba důvěry.

Chvalte Hospodina, neb je dobrý,
neboť jest na věky milosrdenství jeho!
Ať tedy říká Israel: „Ano, je dobrý,
ano jest na věky milosrdenství jeho!“
Nechať tedy říká Aronův rod:
„Ano, jest na věky milosrdenství jeho!“
Ať tedy říkají ctitelé Hospodinovi:
„Ano, jest na věky milosrdenství jeho!“

V úzkosti jsem vzýval Hospodina,
i vyslyšel mne a uvolnil mi Hospodin.
Hospodin je při mně, nebojím se;
co by mohl učinit mi člověk?

Hospodin se mnou, jest mým pomocníkem,
a já — hledím vítězně na své nepřátele.

Lépe jest důvěřovati Hospodinu
nežli na lidi se spoléhati.

Lépe je důvěřovati Hospodinu
nežli na knížata se spoléhati.

Všichni pohané mě obklíčili,
avšak ve jménu Páně jsem je potřel.

Kolem dokola mne obklíčili,
avšak ve jménu Páně jsem je potřel.

Obklíčili mne zevšad jako včely,
vznítily se jako oheň v trní,
avšak ve jménu Páně jsem je potřel.

Prudce strčili mnou, abych padl,
avšak Hospodin zachytil mne.

Síla má a chvalozpěv můj jest Hospodin,
stal se mým vysvoboditelem.

Zvuky plesu a jáсотu vítězného
rozléhají se ve stanech spravedlivců:

Pravice Hospodinova zvítězila,
pravice Hospodinova vyvýšila mne,
pravice Hospodinova zvítězila.

Neumru, ale budu žíti dále,
a skutky Hospodinovy vypravovat;
citelně pokáral mne Hospodin,
ale smrti nevydal mne. (Žalm 117, 1—18.)

Bůh je láska.

Nepochopitelná je velikost lásky Boží a jeho milosrdenství. Nových a nových obrazů a podobenství užívá, aby nás ujišťoval svou láskou:

*„Může-li zapomenouti na své dítě žena?
bez citu s jedináčkem býti?*

*A byť i ona se zapomněla,
já přece nezapomenu tě!*

Aj, na své ruce jsem si tě poznamenal“.
(Is. 59, 15, 16.)

*„Kdo se vás dotkne, dotkne se zřítelnice oka
mého!“ (Zach. 2, 8.)*

Jednoho dne se dověděl sv. František Salecký, že jest ve vězení nešťastník, který rozhořčeně a zoufale odmítá přijetí sv. svátostí, ano již svou duši ďáblu dal v moc. Světec neprodleně odebral se do vězení, objal hříšníka, těšil ho, aby vzbudil důvěru v milosrdenství Boží, aby smrt přijal jako pokání za své hříchy, a sv. zpovědí se na ni připravil.

„Všecko je nadarmo,“ odpověděl nešťastník, „já jsem určen pro peklo a zakrátko stanu se kořistí zlého ducha“.

„Milý synu, nechtěl by ses státi raději kořistí Boží a obětí kříže Kristova?“

„Zajisté, leč o takového bídníka, jakým jsem já, Bůh jistě nestojí“.

„Právě za takové lidi, jako jsi ty,“ odvětil biskup, „vydal Otec nebeský svého syna na smrt a za hříšníky ještě horší; za své katy a za svého zrádce Jidáše prolil Ježíš Kristus svou krev“.

„Můžete mne ujistiti, že to není opovážlivostí, budu-li se utíkati k milosrdenství Božímu?“

„Naopak, opovážlivostí by bylo domnívati se, že by toto neskončené milosrdenství nemohlo odpustiti každý hřích.“

„Bůh je však spravedlivý a proto mne musí zatratiti.“

„Bůh je milosrdný, On tě zachrání, poprosíš-li Ho srdcem pokorným a zkroušeným.“

Dojat tak potěšitelnými slovy, vyzpovídal se onen hříšník, odevzdal se do vůle Boží a zemřel příkladnou smrtí, opakuje si často slova: „Ó, Ježíši, Tobě se odevzdávám, v Tebe důvěřuji!“ —

Svatý farář Vianney z Arsu pravil: „Dobrotivý Bůh odpouští kajícímu hříšníkovi rychleji, než dovede matka vysvoboditi své dítě z nebezpečení ohně.“ — Představte si ubohou matku, kterou přinutili, aby vzala sekeru a sřála hlavu svého dítěte. Právě tak jest u Boha, má-li trestati hříšníka. — „Představte si,“ praví bl. Jindřich Suzo, „že by někdo hodil hrst koudelky do ohromného plamene, ani takový žár není s to zničit tak rychle, jak odpouští Bůh hříšníkovi kajícímu.“

Nepečujte úzkostlivě!

Ježíš praví: Proto pravím vám: Nepečujte úzkostlivě o život svůj, co byste jedli, ani o tělo své, čím byste se odívali. Není-li život více nežli pokrm, a tělo více než oděv? Pohleďte na ptactvo nebeské, že neseje, ani nežne, ani neshromažďuje do stodol, a Otec váš nebeský živí je. Nejste-li vy dražší nežli ono? A kdo z vás staraje se může přidati k délce svého věku loket jeden? A proč pečujete úzkostlivě o svůj oděv? Pozorujte lilie polní, kterak rostou, nepracují aniž předou; pravím pak vám, že ani Šalomoun ve vší slávě své nebyl tak oděn, jako jedna z nich. Jestli tedy trávu polní, která dnes jest a zítra do peci vržena bývá, Bůh tak odívá, čím spíše vás, malověrní? Nepečujte tedy úzkostlivě, říkajíce: Co budeme jísti, aneb co budeme píti aneb čím se budeme odívat? Neboť toho všeho pohané hledají; ví zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete. Hledejte tedy nejprve království Božího a spravedlnosti jeho a toto všecko bude vám přidáno. (Mat. 6, 25-33.)

*

„Proste, a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno; neboť každý, kdo prosí, bere, kdo hledá, nalézá, a tomu, kdo tluče, bude otevřeno. Či jest který člověk mezi vámi, jenž podá synu svému kámen, když ho bude prositi za chléb? aneb bude-li prositi za rybu,

zdali podá jemu hada? Jestliže tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí dítkóm svým, čím spíše Otec váš, jenž jest v nebesích, dá dobré věci těm, kteří ho prosí? (Mat. 7, 7-11.)

Ježíš ukřižovaný.

„Bůh, který ani vlastního Syna neušetřil, nýbrž za nás všechny jej vydal, — kterak i s ním nedá nám všeho?“ (Řím. 8, 32.)

Jakou útěchu skýtá pouhý pohled na kříž, a jak oslazuje vzpomínku na smrt! Slyš, co sv. Jan Zlatoústý praví o kříži: „Kříž je nadějí křesťanů, podporou slabých, útěchou nuzných, rozkladem pýchy, vítězstvím nad d'áblem, školou těch, kteří počínají sloužiti Bohu, vůdcem, který nás provází bouřemi tohoto světa, otevřenou branou všem ohroženým, rádcem spravedlivých, odpočinkem unavených, lékem nemocných.“

Máš-li i dosti příčin obávati se pro své hříchy věčné smrti, máš přece ještě více příčin doufati v život věčný, a to pro zásluhy Ježíše Krista, které mají neskonale větší moc aby tě zachránily, nežli tvé hříchy, aby tě zničily. Pro hříchy jsi zasloužil peklo, leč Spasitel vzal všechny tvé hříchy na sebe, aby utrpením svým za ně dosti učinil. — V témže okamžiku, kdy jsi měl neštěstí a zhřešil, Bůh psal rozsudek, kterýmž tě odsoudil k věčné smrti. Co však učinil

přemilosrdný tvůj Spasitel? Zničil svatou krví svou rukopis, svědčící proti tobě, a přibil jej na dřevo kříže, aby Otec nebeský patře na rozsudek, kterýž tě ztratil, patřil zároveň i na kříž, na němž jej Ježíš Kristus smazal svou krví.

Kajícnice Anděla Foliňská.

Anděla byla nejenom krásná, ale i duchaplná a miláčkem všech, kdož ji znali. Ještě mladá vdala se za bohatého muže. Bohatstvím a bezstarostným životem však zapomněla na Boha a oddala se hříchu a neřesti.

Avšak Bůh ji chtěl zachrániti a proto jí poslal bolestnou nemoc. Celou noc ležela beze spánku a hleděla se rozptýliti různými myšlenkami, ale nadarmo. Obraz pekla stál před jejíma očima a zdálo se jí, jakoby slyšela hlas: „Andělo, co je bolest jedné bezesné noci proti nevýslovným bolestem pekelným? Jak dlouhé jsou ti hodiny jedné noci — a t a m j e v ě č n á t e m n o t a, v ě č n á h r ů z o s t r a š n á n o c“. — Jako dvojsečný meč vnikla tato slova do jejího srdce. Nesmírné množství jejich hříchů stálo před ní a nevýslovná bázeň se zmocnila její duše.

V šeru blížícího se rána však zahlédla obraz Ukřižovaného. Zdálo se jí, jakoby Spasitel sám k ní promluvil: „Andělo! Jak bys mohla si zoufati? Nevidíš lásku toho, který tě spa-

sil? — Pro hříšníky krvácí srdce mé, rozpínám ruce své, abych je objímal. Ó přijď, jsi-li obtížena, já tě občerstvím! Pojď, srdce hříšné a nepochybuj, neboj se, i kdyby duše tvá hříchy byla červená jako šarlat, a kdyby velikost zločinů tvých převyšovala nejvyšší hory, doufej jen! Neboť hle, nechci smrt hříšníka, ale aby se obrátil a živ byl!“

Jako balsám působila tato slova na zraněnou duši. Anděla plakala lítostí a doufala. — Rozhodla se, že s milostí Boží začne nový život; a hle, z hříšnice se stala kajícnice a světice.

„Důvěřujte, Já jsem přemohl svět!“ (Jan 16, 33.)

IV. Několik námitek a obtíží.

„Moje hříchy jsou příliš velké.“ Abys poznal nesmírnost milosrdenství Božího, slyš tuto legendu: Ve Španělsku se uctívá starý kříž, na němž pravá ruka Ukřižovaného není přibita, nýbrž visí dolů. Vypravuje se o tomto kříži:

U jeho nohou se zpovídal veliký hříšník s upřímnou lítostí. Zpovědník řekl: „Dávám vám rozhřešení, avšak již více nehřešte!“, kajícník slíbil a zůstal nějaký čas věren svému slibu; avšak v okamžiku slabosti klesl znovu.

Pln lítosti vrátil se ke zpovědnici: „Tentokrát už nemohu dáti rozhřešení“ pravil kněz. Kajícník na to: „Lituji, opravdu, mínil jsem to upřímně, když jsem sliboval, že už nebudu hřešiti, ale jsem slabý. Odpuštění, odpuštění.“ Kněz dal rozhřešení, avšak přidal: „To je naposledy!“

Po delší době moc zlého zvyku a slabost zas zvítězila nad nešťastníkem a padl. — „Tentokrát už nemohu dáti rozhřešení,“ řekl mu kněz, „vaše lítost není opravdová.“ — „Lituji svých hříchů, ale moje duše je slabá, nemocná.“ — „Ne, pro vás už není odpuštění.“ — V tom bylo slyšet, jakoby někdo plakal. Oba s údivem pohlédli na obraz Ukřižovaného a vidí jak Spasitel pozdvihuje pravici svou a dává kajícníkovi rozhřešení, a kněz slyší hlas: „Tys nevyžil svou krev za něj!“ (P. Mateo.)

Někdo namítá: Pokušení jsou příliš veliká, proto ztrácím veškeru důvěru.“ — Sv. Pavel, trápen pokušeními, zvolal: „Běda mně ubohému, kdo mne vysvobodí z tohoto těla smrti?“ A sám odpovídá: „Milost Pána našeho Ježíše Krista.“ Apoštol tento třikrát prosil Boha, aby odňal od něj pokušení, avšak dostal odpověď: „Postačí ti moje milost, neboť síla v slabosti se zdokonaluje“ (2 Kor. 12, 9.). — A tentýž apoštol praví: „Vše-

cko mohu, v tom, jenž mne posiluje.“ (Fil. 4, 13.)

Jiná námitka: R á d b y c h d ů v ě ř o v a l v B o h a, a l e n e m o h u. J s e m p ř í l i š s k l í č e n.“ — Zas odpovídá sv. Pavel. I on trpěl touto sklíčeností: „Nechceme, bratři, abyste nevěděli o soužení našem, které se nám přihodilo v Asii, že jsme totiž nesmírně nad svoji sílu byli stíženi, takže jsme ztratili naději o životě.“ (2 Kor. 1, 8.) Avšak tentýž sv. Pavel praví: „Překypuji radostí při všem soužení svém.“ (2. Kor. 7, 4.)

Sv. Filip Neri navštívil jednoho dne osobu, která velice byla pokoušena k zoufalství. „Velká jest to od tebe zpozdilost, dcero má,“ řekl onen muž Boží, „že se pokládáš za dítě pekla, když ti patří nebe.“

„Otče, tomu nemohu věriti,“ odvětila ubohá.

„Pošetilá jsi,“ řekl světec, „a já ti to dokáži. Rci mi, za koho umřel Ježíš Kristus?“

„ Za hříšníky,“ odvětila.

„Zajisté, a nyní mi pověz, zač pak ty se považuješ, za světici snad?“

„Nikoliv,“ pravila s pláčem, „jsem bídná hříšnice.“

„Tedy,“ doložil světec, „zemřel Ježíš Kristus za tebe, aby ti nebe získal a nebe náleží nyní

tobě; neboť máš v ošklivosti své hříchy, o čemž ani dost málo nepochybuji.“ Při slovech těchto oddechla si ubohá, a od té chvíle slova: „Nebe ti patří!“ neminula se účinkem, těšila ji a odní-
mala jí smrtelné úzkosti a zoufalství.

Sv. Bernard, když umíral, pravil: „Co mně ještě schází, abych vešel do nebe, to vezmu si ze zásluh Kristových, jenž proto pokorně trpěl a zemřel, aby právě mně vyzískal věčnou slast, již já nejsem hoden.“

V. Jak nabudeme důvěry v Boha?

Cítíš, že máš málo důvěry? Toužíš po důvěře?

1. Rozjímej často o dokonalostech Božích.

Naše důvěra záleží na znalosti Boha. Čím více poznáme Boží všemohoucnost, jeho ne-
smírnou lásku k nám, jeho milosrdenství, jeho věrnost a pravdomluvnost, jeho všudypřítomnost, — tím více poroste důvěra k Němu v našem srdci.

2. Pros často o důvěru.

Blahoslavení, kteří hladoví a žízní po spravedlnosti, oni budou nasyceni. — Pán Ježíš praví: „Beze mne nemůžete nic činiti.“ Proto rci často: Věřím, Pane, pomoz nedůvěře mé! — Posilň naději mou!

3. Cvič se v důvěře!

Často opakuj střelnou modlitbičku: „Nejsvětější Srdce Ježíšovo, v Tebe důvěřuji!“

4. Děkuj předem!

5. Rozjímej o příkladech svět-ců!

Již ve Starém Zákoně čteme o trpělivém Jobovi, že řekl: „Byť mne zabil, doufám v Něj.“ (13, 15.)

Tobiáš zůstal Bohu věrný i při nejtěžších zkouškách. Když jeho žena již zmalomyslněla a mu vytýkala: „Kde je tvá odměna, pro kterou jsi dával almužny a pochovával mrtvé?“ on odpověděl: „Nemluv tak, jsme synové svatých a očekávám život, který dá Bůh těm, kteří své oddanosti k Němu nezmění.“

Sv. Klement Maria Hofbauer říkával: „Konejme napřed své povinnosti a potom prosme Boha o pomoc a doufejmež v Prozřetelnost Boží. Kdo své povinnosti věrně plní, toho Bůh nikdy neopustí, ano pošle mu polovici jediného chleba, který by na světě ještě zbýval.“

VI. Modlitby důvěry.

Já k Tobě volám, neb vyslycháš mne, Bože, nakloň ke mně své ucho a slyš má slova. Učiň div milosti, spáso doufajících, kteří se skrývají u Tebe před tvými odpůrci. Střez mne jako zřítelnici oka,

ve stínu svých křídel uschovej mne
před lidmi bezbožnými, kteří mne sužují,
před nepřáteli, kteří mne obklíčili.

(Ž. 16, 6—9.)

*

**Ž. 39. Díky a prosba ctitele Hospodinova,
který zase trpí.**

Pevně jsem doufal v Hospodina,
i ráčil shlédnouti na mne
a vyslyšet mé prosby.

Vyvedl mne z jámy zhouby,
ze dna bahnitého.

Postavil na skálu mé nohy,
síly dodal mým krokům.

Vložil mi do úst novou píseň,
chvalozpěv našemu Bohu.

Mnozí to vidí i nabývají
úcty a důvěry v Pána.

Šťasten člověk, který doufá
ve jméno Hospodinovo,
který nic nemá se zpupnými,
s odpadlými lháři.

Mnoho učinil jsi divů ty,
Hospodine, můj Bože;
nikomu nelze tobě se rovnat
ve tvých usneseních.

Chtěl jsem je hlásat, o nich mluvit;
nelze je vypočítat.

Žertev a obětí nepřeješ si,
uši však učinils mi.
Celopal neb obět za hřích nechceš;
sic bych byl řekl: Hle, tu jsem.
V závitku knihy jest mi to předeepsáno.
Vůli tvou, Bože můj, činit jest milo mi,
zákon tvůj mám ve svém srdci.

Rač mne, Pane, vysvobodit,
hled', Pane, abys mi přispěl.
Ať se zardí a zahanbí všichni,
kdož dychtí po mé duši.
Kéž zpět odejdou zahanbeni
ti, jež mé neštěstí těší.
Kéž ihned odejdou s hanbou a studem,
kdož mně se posmívají.

Ať jásá a plesá z tebe každý,
kdokoli hledá tebe;
vždy ať říká: „Pán bud' slaven,“
komu je milá tvá spása.
Třebas já byl ubožák, chud'as,
Pán přec pečuje o mne;
tys má ochrana a pomoc,
Bože můj, neprodlévej!

Žalm 70.

K tobě, Hospodine, utíkám se,
nedej mi na věky zahanbenu býti.
Ježto jsi spravedliv, vytrhni mne a vysvobod',
nakloň ke mně ucho své a zachraň mne!

Rač mi býti skalou útočištnou,
hradem, na kterém ochrany tvé bych došel,
neboť ty jsi skála má a hrad můj.

Bože můj, vyprošť mne z ruky bezbožného,
z moci zločince a násilníka;
neboť ty jsi naděje má, Pane,
Hospodine, má důvěra od mého mládí.
Na tebe spoléhal jsem již od klínu matčina,
od lůna matčina jsi mne opatroval,
tebe můj chvalozpěv opěvoval vždycky.

Mnohým jako přízrak nějaký jsem,
avšak ty jsi pomocník můj silný.
Ústa má plná jsou chvalozpěvů, jež pějí
o tvé velikosti celý den.
Nezamítej mne nyní ve stáří mém,
když má síla mizí, mne neopouštěj!

Mluvíť moji nepřátelé proti mně,
kteří mi o život ukládají, se radí,
říkajíce: „Bůh jej opustil, hoňte ho,
chyťte ho, neb není, kdo by se ho ujal.“
Bože, nezůstávej daleko mne,
Bože můj, pospěš mi ku pomoci!

Kéž se hanbí a zhynou, kteří mi křivdí,
kéž se halí v hanbu a stud moji škůdci!
Já však budu dále důvěřovat,
a tvou všecku chválu dále šířit;
ústa má budou hlásat tvou spravedlnost,
každý den vyprávět o tvých nesčetných
pomocích.

Ž. 129. Bože, smiluj se, já v tebe doufám.

Z hlubin volám k tobě, Hospodine,
Pane, vyslyš hlas můj!

Budiž ucho tvoje nakloněno
k úpěnlivé mé modlitbě.

Budeš-li, Pane, hříchy mít na zřeteli,
Hospodine, kdož ob stojí?

U tebe je však slitování, Pane,
a pro tvůj slib v tebe doufám.

Důvěřuje duše má v slovu jeho,
doufá duše má v Pána.

Od časného jitra až do noci
doufejš Israel v Pána.

Neboť jest u Hospodina milosrdenství,
a hojná u něho spása.

A on vysvobodí Israele
ze všech jeho hříchů.

Modlitba v pokušení.

Pane, k tobě, volám, rychle mne vyslyš; -
všimni si mého hlasu, když tě vzývám!

Modlitba má se nes jak oběť kadidla před tebou,
pozdvížení mých rukou jak večerní oběť!

Postav, Hospodine, stráž k mým ústům,
a bránu hradní před moje rty.

Nedej, by srdce mé chýlilo se k zlému,
abych dopouštěl se bezbožných skutků

s lidmi, kteří páchají nešlechtnost,
nechci s nimi jísti lahůdky jejich.
Tepe-li mne poctivec, je to milost;
kárá-li mne, jest olej to na mou hlavu.
Ať hlavou nepotřásají, neb ještě
jsem a modlím se, ani zle řádí.
Bud'te smetáni se skály vůdcové jejich,
aby poznali, že jsou mocná má slova.
Jako pluh vychrlí hlínu na povrch země,
ať jejich kosti jsou rozprášeny až k peklům!
Já však na tebe, Pane, upírám zrak svůj,
v tebe doufám; nedej, bych vykrvácel.
Uchraň mne osidla, jež na mne políčili,
tenat lidí nešlechtných.
Nechť padnou do léček svých bezbožníci,
zatím co já šťastně přejdu.

(Ž. 140, 2—10.)

Modlitba pronásledovaného.

Hlasitě k Hospodinu volám,
hlasitě k Hospodinu úpím.
Vylévám před jeho tváří stesk svůj,
bídu svou před ním oznamuji.
Když ve mně omdlévá má duše,
ty přece víš, jak vede se mi;
na cestě, po které mi jíti,
osidlo tajně mi položili.

Ohlédám se v pravo a patřím —
nikdo nechce se znáti ke mně;

zmizela možnost, abych unikl,
nikdo nedbá života mého.
I volám k tobě, Hospodine,
říkám: „Ty jsi naděje moje,
úděl můj jsi v zemi živých!“

Rač si všimnout úpění mého,
neb jsem zemdlen přenáramně;
vytrhni mne těm, kdož mne honí,
neboť silou svou mne předčí.
Rač mne vyvést ze žaláře,
abych slavil jméno tvoje;
u mne se shromáždí spravedlivci,
až mi prokážeš dobrodiní.

(Ž. 141, 2—8.)

Kající prosba za pomoc.

Hospodine, vyslyš modlitbu mou,
popřej sluchu mé úpěnlivé prosbě,
pro svou věrnost a spravedlnost mne vyslyš!
A v soud nevcházej se svým služebníkem,
nenít' bez viny před tebou žádný, kdo žije.

Pronásledujeť nepřítel mou duši,
sráží do prachu až moje žití,
staví mne do temnot jako dávno již mrtvé.
Úzkostí je sevřen ve mně duch můj,
v útrokách mých trne mi srdce.

Vzpomínám si na minulé doby,
uvažuji o veškerých tvých skutcích,
o dílech tvých rukou rozjímám.

Roztahuji ruce svoje k tobě,
duše má tobě žízni jak vyprahlá země.

Rychle mi popřej sluchu, Hospodine,
neboť žití moje dokonává.

Neodvracuj ode mne své tváře,
nebo budu jako ti, kteří do hrobu klesli.

Dej, ať zakusím záhy tvé milosrdenství,
neboť v tebe důvěřuji.

Ukaž mi cestu, po které mám kráčet,
neboť k tobě pozdvihuji svou duši.

Vysvobod' mne od mých škůdců, Pane,
neboť u tebe hledám útočiště.

Nauč mne činiti tvoji vůli,
neboť Bůh můj ty jsi.

Dobrý duch tvůj nechť mne vodí
po srovnané půdě.

Pro své jméno, Pane, život mi zachovej,
ve své spravedlnosti vyved' mne z tísně,

a ve svém milosrdenství vypleň mé škůdce;
vyhled' všechny, kdo tísní mne, neb jsem tvůj
sluha. (Ž. 142, 2—12.)

Imprimi potest. Pragae, die 17. X. 1935. P. J. Haderka,
C. Ss. R., Sup. Prov. Imprimatur Nr. 17089. Olomucii,
die 18. X. 1935. Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.

„Životem“. Úvahy náboženské, výchovné a sociální.
Vychází v Hlučíně dvakrát v měsíci. Cena jednoho
sešitu 50 hal., 24 sešitů jeden ročník. Předplácí se na
celý ročník i s poštovným 13 Kč. Vydavatel Exerciční
dům, Hlučín ve Slezsku, telefon Hlučín 33. Pošt. spoř.
č. 39.556. Řídí R. Schikora, C. Ss. R., Mor. Ostrava.
Odpovědný redaktor Jan Miekisch v Hlučíně. — Tiskla
Slezská lidová tiskárna v Opavě, Dolní náměstí 18.

Letáčkový časopis

POSEL PRAVDY

si získal za krátký čas

150.000 odběratelů

Vychází každý týden a stojí pouze u našich horlitelů jen 2 Kč ročně. Je to nejlevnější náboženský časopis. Poučuje o základních pravdách náboženství. Není-li u vás ještě žádného horlitele, objednejte si 25 kusů na agitaci. Stojí s portem Kč -.95. Každý horlivý katolík by měl odbírat jeden exemplář pro sebe a alespoň jeden pro ty, kteří nechodí do kostela. — To je katolická akce

Adresa pro objednávky:

Exerciční dům v Hlučíně.

U p o z o r n ě n í: K ušetření poštovních a administrativních výloh expeduje Exerciční dům v Hlučíně „Posla Pravdy“ jen po 25 exemplářích (tedy 25, 50, 75 atd.)

Obsah X. ročníku sbírky „Životem“:

217. Lipany	1— 32
218. Sv. Norbert	33— 64
219. Milostivé léto	65— 96
220. Sv. Ignác z Loyoly a jeho řád .	97—128
221. Uberte církvi!	129—160
222. Dítka před svatostánkem (vá- noce, půst)	161—192
223. Sv. Konrád z Parzhamu . . .	193—224
224. Svatý kříži, tebe ctíme! . . .	225—256
225. Dítka před svatostánkem (v době velikonoč. a svatodušní) .	257—288
226. Kristus vůdce z bídy	289—320
227. Veselý mučedník Tomáš Morus	321—352
228. Svěcení kněžstva	353—384
229. Čím se odvděčíme	385—408
230. Proč trpím?	409—424
231. Antonio Martinez	425—456
232. P. Klement Petr	457—488
233. Děti hladem umírají	489—520
234. Jakou školu chceme	521—552
235. Dělník nepotřebuje náboženství?	553—584
236. Rodina a Božské Srdce -Páně	585—616
237. Krásný pohled	617—640
238. Tajemství života	641—672
239. Generální sv. zpověď	673—704
240. Doufej!	705—736